

ת"פ 45475/01/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 45475-01-19 מדינת ישראל נ' פלוני
תיק חיצוני: 305862/2016

בפני כבוד השופטת הבכירה שרון לארי-בבלי
מאשימה מדינת ישראל באמצעות ב"כ עו"ד שירלי אוחיון
נגד פלוני באמצעות ב"כ עו"ד אביעד אליהו
נאשם

פסק דין

אני מורה על זיכוי של הנאשם מחמת הספק.

רקע:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן- **חוק העונשין**), שבוצעה כלפי חמותו, הגברת אסתר בש (להלן- **המתלוננת**), ילידת 1950.

בכתב האישום נטען כי ביום 17.7.16 בשעות הבוקר, הגיעה המתלוננת לבקר את בתה, א (להלן- **א**), הנשואה לנאשם. המתלוננת הגיעה לדירה ללא הזמנה או הודעה מוקדמת, כשהיא מלוות בבנה י ובאשתו ר. המתלוננת עלתה במדרגות המובילות לדירה והקישה על דלת הדירה. הנאשם פתח את דלת הדירה ואמר למתלוננת "תעופי מהבית, אין לך מה לעשות פה". באותה עת עמדה א, בתה של המתלוננת ואשתו של הנאשם, מאחורי הנאשם. המתלוננת השיבה לנאשם כי הבית אינו רק שלו, אלא גם של בתה, א. בהמשך, עת נותרה המתלוננת לעמוד בפתח הדירה ומבלי שנכנסה פנימה, התקרבה הנאשם למתלוננת, ותוך שהמשיך לצעוק לעברה שתצא מן הבית, הכה אותה בכתפה וידיה מספר פעמים. אז, דחף הנאשם את המתלוננת וזו האחרונה נפלה. כתוצאה ממעשיו אלה, שברה המתלוננת את צוואר ירכה השמאלית. הדבר הצריך את אשפוזו למשך חמישה ימים, בהם נותחה ירכה.

ביום 06.10.19 כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום. לטענתו, כתב האישום מתאר עובדות שכלל לא הועלו על ידי מי מעדי התביעה, באופן שאינו מתאר את האירוע כפי שקרה. לדבריו, המתלוננת הגיעה לדירה ללא הזמנה, אולם הנאשם פתח את הדלת כאשר התכוון לצאת לעבודה, שאז הבחין, יחד עם א אשתו, במתלוננת. אז, נכנסה המתלוננת לשטח הדירה, ורק לאחר שהורה לה לצאת מן הדירה וזו לא עשתה כן, עשה שימוש בכוח סביר כדי להוציאה ממנה, בעוד המתלוננת מכה וחובטת בו. לאחר מכן, כך נטען, המתלוננת הפילה את עצמה, תוך שהיא צועקת לעבר כלתה לצלם

עמוד 1

ולתעד את האירוע.

ביום 29.12.19 התקיימה ישיבת הוכחות בתיק. מטעם המאשימה העידו עדת תביעה מס' 1, **המתלוננת**; עדת תביעה מס' 2, הגברת ר (להלן - ר); עד תביעה מס' 3, מר י (להלן - **יצחק**); עד תביעה מס' 4, מפקח דוד מולקנדוב (להלן - **מפקח מולקנדוב**); עד תביעה מס' 5, רס"מ בוריס יצחקי (להלן - **רס"מ יצחקי**). מטעם ההגנה העידו הנאשם, גב' א והגברת י, אמו של הנאשם.

תמצית עדויות התביעה:

המתלוננת העידה כי עד יום האירוע לא ראתה את א, בתה, במשך מספר שנים, והסבירה כי הנאשם וא החליפו מספר רב יחסית של מקומות מגורים. היא תיארה כי בכל אחת מן הערים בהן התגוררו, הייתה מקבלת פניות של שכנים ומכרים של הזוג, שביקשו כי תסייע לשניים בתשלומים שונים. באשר להתרחשות ביום האירוע, המתלוננת העידה כי היו באירוע בבית שמש, עיר מגוריהם של הנאשם וא, וכלותיה האחרות הפצירו בה ללכת לבקר את בתה.

המתלוננת העידה כי עם הגעתה לדירה התכוונה להקיש בדלת שאז "איך שרציתי לנקוש בדלת הדלת נפתחה על ידו, ואז הוא ככה בהפתעה אומר לי 'אמא' ואז הבת שלי התקרבה מצד שמאל עם שני הילדים כל אחד ביד אחת. היא אמרה בשמחה 'אמא' כשהוא ראה שהיא שמחה לראות אותי, הוא נתן לי מכות על הכתף, בעט בי והעיף אותי בכל הכוח על הרצפה" (עמ' 7 לפרוט', ש' 25-28). המתלוננת תיארה כי בשלב זה סגר הנאשם את הדלת, ואף הדליק מוסיקה בעוצמה גבוהה כך שא בתה לא תשמע את זעקותיה. הובהר בעדותה כי הנאשם הכה אותה "מכות בצד שמאל, בכתף וביד, ואז בעט בי והעיף אותי עם הידיים על הרצפה לפני הבית" (עמ' 8 לפרוט', ש' 5-6). עוד הדגישה המתלוננת כי לא נכנסה לדירה, אלא עמדה בפתח הדלת, והכחישה את טענת ההגנה לפיה ביימה את הנפילה במטרה להעליל על הנאשם מעשים שלא ביצע.

ר היא כלתה של המתלוננת, אשתו של בנה י. ביום האירוע התלוותה אל המתלוננת בביקורה ונכחה בו. בעדותה סיפרה כי ביום האירוע נסעה לבית שמש יחד עם המתלוננת ובעלה, י. לדבריה, עוד בטרם הקישה המתלוננת בדלת, הנאשם פתח אותה, ראה את המתלוננת והיה המום. ר העידה כי א קראה 'אמא' בשמחה, שאז הנאשם התרגז והחל לצרוח על המתלוננת לעזוב את המקום "והוא ממש התרגז ואז הוא צרח על חמותי 'עופי מפה' ומילים דומות" (עמ' 17 לפרוט', ש' 21-22). בתגובה, ענתה המתלוננת בקריאה לא בתה, באופן שעצבן את הנאשם עוד יותר והובילו להכות את המתלוננת "הוא התעצבן עוד יותר, והתחיל לתת למה מכות בידיים, בכתפיים ובגב, הוא פשוט דחף אותה וזרק אותה על הרצפה" (שם, ש' 23-25). בשלב זה, ר חששה שהנאשם יפגע גם בה, ומשכך קראה לי, בעלה, בזמן שהנאשם סגר את דלת הבית. בחקירתה הראשית הבהירה ר כי המתלוננת עמדה בכניסה לבית "כן. היא החזיקה בשני הצדדים עם האצבעות כדי לא ליפול" (עמ' 18 לפרוט', ש' 4).ר.

י הוא בנה של המתלוננת. בעדותו תיאר כי ביום האירוע נסע יחד עם המתלוננת ואשתו, ר, לבית שמש על מנת שהאחרונות יבקרו את א. עם הגעתם למקום, המתלוננת אמרה לו לחכות ברכב, וזאת נוכח אירוע אלימות שהתרחש

בעבר בינו לבין הנאשם. לדבריו, לאחר כחצי דקה לערך, קיבל שיחת טלפון מאשתו ר' שזעקת בוא מהר הוא מרביץ לאמא שלר. משהו כזה" (עמ' 28 לפרוט', ש' 20).

תמצית עדויות ההגנה

הנאשם העיד בהרחבה בדבר הרקע ליחסים העכורים בינו לבין משפחתה של א, אשתו. בתוך כך, תיאר כיצד לאחר מספר חיכוכים, החליטה א לנתק את עצמה ממשפחתה, שאז עברו השניים מספר מקומות מגורים. באשר לאירוע נשוא כתב האישום, הנאשם העיד כי האירוע התרחש ביום ראשון בבוקר, כאשר הודיע לא כי עליו לצאת לערוך מספר בירורים בהנהלת חשבונות "באתי לפתוח את הדלת, וכל הדוח (צ"ל-דו) שיח הזה שאני אומר לאשתי להיות מוכנה היה תוך כדי שאני פותח את הדלת, פתחתי את הדלת כמעט במלואה, הייתי עם הגב לדלת ומדבר עם אשתי, וראיתי את אשתי מחוירה וקלטתי מהגב שמישהו נכנס הביתה. אשתי הייתה בהלם ואמרה 'אמא' ונכנסה לתוך הבית" (עמ' 38 לפרוט', ש' 25-28). הנאשם תיאר כי מיד לאחר שהתעשת הורה למתלוננת לעזוב את המקום, שאז היא השיבה לו כי הוא אינו מתגורר בדירה לבדו. אז, קראה א בתה לעברה כי "לא נכנסים בלי רשות", והמתלוננת שאלה אותה האם היא תגרשה כפי שגרשה את אביה. הנאשם הורה למתלוננת לעזוב את ביתו, אולם המתלוננת סירבה לעשות כן, כך לגרסתו: "היא אמרה לי לא רוצה, אמרתי לה ניידת תוציא אותך, אמרה לי אין בעיה. באותו רגע תפסתי אותה והובלתי אותה החוצה. כשהיא הגיעה לפתח ראיתי את הכלה שלה בחוץ, אני לא מכיר את הכלה, אבל ראיתי מישהי שלבושה בבגדים דתיים והבנתי את הקשר" (עמ' 38, ש' 33-30). הנאשם תיאר כי כאשר הוביל את המתלוננת החוצה, האחרונה הכתה אותו, וכאשר הגיעו לפתח הבית, עזב אותה והתכוון לטרוק את הדלת, שאז "בשברירי שניות אלו היא הפילה את עצמה על הרצפה ותוך כדי היא אמרה לכלתה, תצלמי תצלמי, סגרתי את הדלת, ונעלתי" (עמ' 38, ש' 35-36). לאחר שסגר את הדלת, שמע הנאשם את המתלוננת מבקשת מר כלתה שתקרא לי, בנה. הנאשם העיד כי עם הגעתו של י, הוא דפק או בעט בדלת, והפסיק רק לאחר שהמתלוננת הורתה לו לחדול. הנאשם הדגיש בחקירתו הראשית כי המתלוננת נכנסה כמטר וחצי אל תוך הבית, ולאחר שמסר לה כי יפנה למשטרה נכנסה עוד יותר.

א היא, כאמור, אשתו של הנאשם. בעדותה תיארה אף היא את הרקע ליחסים העכורים בינה לבין אמה, המתלוננת, ואת מסכת האירועים שהתרחשו בשנים האחרונות, בהן עברו היא והנאשם (עם ילדיהם) מעיר לעיר במטרה לחמוק מאימת אמה. באשר לאירוע, העידה כי הנאשם פתח את דלת ביתם, כשלפתע היא קלטה את אמה עומדת בכניסה וקראה לעברה 'אמא', שאז החלה האם להיכנס לביתם "היא נכנסה, התחילה להיכנס, כמה צעדים" (עמ' 53 לפרוט', ש' 12). לדבריה, היא והנאשם הורו לה לעזוב את המקום, אך המתלוננת סירבה לצאת, שאז "הוא בא לכוון אותה לצאת, להוביל אותה לצאת, היא התחילה להעיף ידיים, להשתולל" (שם, ש' 14-15).

דין

המאשימה מבססת ראיותיה על עדויותיהם של המתלוננת, של ר ושל י, וזאת לצד אסופה נכבדה של מסמכים רפואיים, המלמדים על הפגיעה שנגרמה לראשונה בעקבות האירוע. גרסת ההגנה נסמכת על עדויותיהם של הנאשם ושל א, רעיותו, ולפיה המתלוננת נכנסה אל תוך ביתם, ולאחר מספר קריאות לעברה שתצא מן הבית, הנאשם אך הובילה אותה

החוצה וסגר את הדלת. המחלוקת, איפוא, הינה מחלוקת עובדתית, המצריכה בחינה ובירור של כלל העדויות שנשמעו בפני בית המשפט.

עינינו רואות כי עסקין במחלוקת הנשענת כולה על מהימנותם של עדים, מבלי שקיימת ראייה פוזיטיבית ישירה שיש בה כדי לשפוך אור על שהתרחש ביום האירוע. כמצוין לעיל, נדרשת בחינה דקדקנית של עדויות המעורבים, באופן שילמד על אשמו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר. כידע, לא אחת נפסק כי חשיפת האמת העובדתית היא מתפקידיו החשובים של בית המשפט, והדבר מקבל משנה תוקף מקום בו עסקין בתיק הנשען כולו עד עדויות המעורבים (ראו למשל ב- ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.10.10), בפס' 82). לצד זאת נפסק: "ודוק: ברי כי יש מקרים בהם נבצר מבית המשפט לחשוף את האמת העובדתית. במקרים כאלה, בית המשפט ידחה את התביעה (כשמדובר בתביעה אזרחית) או יזכה את הנאשם (כשמדובר באישום פלילי) בהתאם ל"כללי המשחק" הקובעים את נטלי השכנוע המוטלים על כל צד" (שם).

כמו כן, עולה כי בנסיבות המקרה דן העדים כולם הינם, במידה מסוימת, עדים מעוניינים, אשר מצויים בלבו של הסכסוך המתמשך בין המתלוננת ומשפחתה לבין הנאשם וא. כלל הוא כי עצם העדתו של עד מעוניין אין בה כדי לסכל את האפשר להרשיע נאשם על פיה, ומשקל העדות יקבע בהתאם להתרשמות בית המשפט, והתאמתה ליתר העדויות בתיק (ראו ב- ע"פ 7532/12 איטל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 11.12.16), בפס' 144). הכלל האמור נכון גם ביחס לאירוע נשוא כתב האישום, ודומה כי יש להקפיד הקפדה יתרה בבחינת גרסאות העדים.

אקדים תוצאה לניתוח העדויות ואציין כבר עתה כי אינני סבורה שהמאשימה עמדה בנטל הנדרש בפלילים. כפי שיבואר להלן, לא הונחה בפני בית המשפט תשתית ראייתית מבוססת המלמדת על אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר, והדבר נשען בעיקרו על מערכת היחסים העכורה בין הצדדים.

הסכסוך בין הצדדים

בפתח הדיון בדבר מהימנות העדויות שנשמעו בפניי, נכון יהיה לתאר את היחסים העכורים והמורכבים בין הנאשם וא לבין משפחתה של האחרונה, ובפרט המתלוננת, אמה. כך למשל, א תיארה בעדותה כי לאחר חתונתה עם הנאשם, התגוררו השניים בבני ברק, לבקשת המתלוננת, אמה, וזאת לאחר שהמתלוננת איבדה את בתה הבכורה "כי היא ביקשה שאני אשאר קרוב, כי יש זמנים שקשה לה בדרך כלל- בד"כ ערב שבת אחרי הפטירה של האחות הגדולה, זה זמנים שקשים לה" (עמ' 52 לפרוט', ש' 17-18). א סיפרה כי אט אט החלה המתלוננת להעיר הערות פוגעניות כלפי הנאשם, ובהמשך ההערות נשמעו גם על ידי יתר בני משפחתה המורחבת. עם הזמן הפכו ההערות לכדי היסטריה וצעקות כלפי א שתתגרש מהנאשם. בשלב מסוים, החליטו א והנאשם לעזוב את ביתם ועברו להתגורר במעלה אדומים. לאחר המעבר, הגישה המתלוננת תלונה במשטרה לפיה א מצויה בסכנת חיים מצדו של הנאשם, ובהמשך אחד מאחיה של א הגיע לביתם במעלה אדומים, אולם השניים סירבו להכניסו לביתם. לאחר כשנתיים עזבו השניים את מעלה אדומים ועברו להתגורר בקרית גת. א והנאשם קיוו כי בני משפחתה של א לא יגלו את כתובתם החדשה, אולם באחד הימים הגיע י, אחיה של א, לביתם ונפגש עם הנאשם בסמוך לו. משהבינו בני הזוג כי משפחתה של א גילתה את כתובת מגוריהם בקרית גת, החליטו לעזוב את העיר ועברו להתגורר בנצרת עילית. א תיארה את אשר התרחש שם "ואז בסוכות הגיעו

כל המשפחה עם שני טנדרים גדולים, כל האחיינים, והאחים וכולם חוץ מהאמא (המתלוננת- ש.ל.ב) והתחילו לדפוק בדלת שאני אפתח, ואז יכול להיות שפתחתי לאחיינית את הדלת, לא זיהיתי אותה והכרתי אותה בתור ילדה בת 12 והיא הפכה בחורה" (עמ' 53 לפרוט', ש' 4-7). כאשר הבחינה א כי הגיעו מספר רב של בני משפחה, סגרה את דלת ביתה, ביקשה מהם לעזוב את המקום ואף הזמינה משטרה שתרחיק אותם. לבסוף, החליטו השניים להעתיק מגוריהם פעם נוספת ועברו להתגורר בבית שמש, שם אירע האירוע נשוא כתב האישום.

בחינת מהימנות עדים

א. עדותה של המתלוננת

עדותה של המתלוננת הותירה בי רושם שלילי בעיקרו. אכן, דומה כי הצדדים אינם חולקים על כך שבעקבות האירוע דן שברה המתלוננת את צוואר ירכה, והדבר מעוגן במסמכים רפואיים רבים שהוגשו בעניין זה, המלמדים על אשפוז ועל ההליך הרפואי שעברה. עם זאת, התרשמתי שהמתלוננת מקצינה את כלל האירוע, ובעיקר- מקטינה את חלקה שלה בו. כך למשל, דומה כי עדותה של המתלוננת נעדרת התייחסות אובייקטיבית, או התייחסות כלשהי, באשר ליחסים העכורים בין הצדדים, באופן המרמז על ניסיון שלה להעמיד את האירוע נשוא כתב האישום במנותק מהקשרו הרחב, בגדרו א והנאשם בורחים, הלכה למעשה, מפניה ומפני כלל משפחתה. כאשר נשאלה לסיבה בגינה לא ראתה את א זמן רב השיבה "הלוואי והייתי יודעת, הוא ניתק אותה מכל החברות שלה. התקשרו אלי מהעבודה שלה ושאלו אותי למה הוא לא נותן לה להמשיך לעבוד" (עמ' 9 לפרוט', ש' 9-10).

במהלך חקירתה הנגדית שבה וטענה המתלוננת שעמדה בפתח הבית, בסמוך למשקוף מבלי שנכנסה אל תוך הבית "על המשקוף. ראיתי את הברזל של המשקוף" (עמ' 9 לפרוט', ש' 29), ושובה על דברים אלה מספר פעמים. הגם שחזרה על נתון זה לא אחת, דומה כי לא הצליחה להעניק הסברים מניחים את הדעת לגרסאות אחרות עמן עומתה. כך למשל, כאשר נשאלה המתלוננת בדבר גרסת כלתה ר במשטרה, לפיה המתלוננת נכנסה אל פנים הבית, השיבה "היא היתה נורא מרוגשת. אני לבית לא נכנסתי" (עמ' 10 לפרוט', ש' 1); "מה יש לי להגיד. אני לא נכנסתי לבית" (שם, ש' 3).

בהמשך חקירתה הנגדית מסרה המתלוננת כי "הוא לא אמר לי פעם אחת תצאי, הוא ישר הפעיל את הכוח שלו" (שם, ש' 9), דהיינו: הנאשם הבחין בנוכחותה של המתלוננת ואז החל להכותה ולדחוף אותה. עם זאת, עולה כי בהודעתה במשטרה תיארה את התרחשות האירוע, שכלל אף קריאות לעברה שתעזוב את המקום ותצא מן הבית. בהמשך, נשאלה המתלוננת מדוע על המתלונן לומר לה לצאת מן הבית, אם כלל לא נכנסה פנימה, אולם לא מצאתי כי המתלוננת העניקה התייחסות כלשהי לפרט זה, וניכר היה בעדותה שניסתה להדגיש עד כמה נהג הנאשם כלפיה באלימות, ללא צורך וללא שיח בין הצדדים.

התרשמתי הכללית מעדותה של המתלוננת הייתה, כאמור, מורכבת ביותר. בהמשך חקירתה הנגדית נתבקשה המתלוננת להדגים כיצד הנאשם היכה אותה והעיף אותה, כדבריה. המתלוננת מצדה סירבה לעשות כן מבלי שהובהר

מצדה מדוע "לא אני לא עושה הצגות" (עמ' 13 לפרוט', ש' 20); "לא יכולה להדגים, הסברתי לך מה הוא עשה לי" (עמ' 13 לפרוט', ש' 31); "לא, אין מה היה, הוא נתן לי מכות ובעיטות. לא יכולה להדגים" (שם, ש' 33). לא נעלם מעיניי גילה המבוגר, יחסית, של המתלוננת, אולם לא התרשמתי כי בדרישת ההדגמה כאמור, נתבקשה לבצע פעולה מורכבת שאינה מותאמת ליכולותיה, אלא מדובר בעיקר בעקשנות בלתי מוסברת מצדה.

ב. עדותה של ר

בהמשך ישיר לאמור לעיל, דומה כי עדותה של ר, סותרת במידת מה את עדותה של המתלוננת. כך, ר תיארה בחקירתה הראשית כי היא עמדה שני מטרים מאחורי המתלוננת, והאחרונה עמדה באיזור המשקוף (עמ' 17 לפרוט', ש' 27). בפתח חקירתה הנגדית שבה וציינה כי "לא. היא היתה מתחת למשקוף" (עמ' 18 לפרוט', ש' 10). עם זאת, מיד לאחר מכן עומתה ר עם המידע שמסרה במשטרה, ולפיו המתלוננת נכנסה אל פנים הבית לאחר ששמעה את א קוראת אמא. ר השיבה לסתירה האמורה בהשיבה כי "אמרתי שהיא חשבה שיכולה להיכנס, שקיבלה אישור מהבת שלה" אולם שבה וחזרה על כך שהמתלוננת עמדה מתחת למשקוף (עמ' 18 לפרוט', ש' 18-22). אחת מן התשובות שמסרה ר כדי להתמודד עם הסתירה האמורה הינה כי המתלוננת "נכנסה מתחת למשקוף. היא היתה רחוקה. כשדופקים בדלת לא נמצאים מתחת למשקוף" (שם, ש' 26).

מן העדויות עולה כי אין חולק שדלת ביתם של הנאשם וא נפתחה על ידי הנאשם, שהתכוון לצאת מן הבית באותה עת. ר נשאלה בחקירתה הנגדית האם שאלה את א אם היא רוצה לסלק אותה כפי שסילקה את אביה. ר השיבה כי משפט זה נאמר לא מפיה של המתלוננת, ולא מפיה שלה (עמ' 19 לפרוט', ש' 10). המתלוננת בחקירתה הנגדית נשאלה האם משפט זה נאמר מפיה של ר והשיבה כי "אני יודעת מה ר אמרה? תשאל אותה לא אותי" (עמ' 12 לפרוט', ש' 19). אכן, המתלוננת לא נשאלה האם היא עצמה אמרה את המשפט האמור, אולם נתון זה מחזק את ההתרשמות לפיה המתלוננת ניסתה לצמצם את חלקה באירוע, ככל שהדבר נוגע לדברים שמסרה במסגרתו, ונמנעה מלמסור כי דברים אלה נאמרו על ידה.

הובהר עוד בעדותה של ר כי עמדה שני מטרים מאחורי המתלוננת. נתון זה מקשה במידת מה להסתמך על עדותה באשר להתרחשות האירוע עם פתיחת הדלת על ידי הנאשם. אכן, אין המדובר במרחק רב, וברי כי הוא איפשר לה להבחין במתרחש. עם זאת, ר עצמה העידה כי עם פתיחת הדלת, לא הבחינה בא, ששהתה בפנים הבית, אלא רק שמעה אותה קוראת לעבר המתלוננת "אמא" (עמ' 22 לפרוט', ש' 19). בדומה למתלוננת, גם ר נשאלה בדבר האפשר ששמעה לנאשם, בשים לב לגרסתן כי המתלוננת לא נכנסה אל תוך הבית, לסגור את דלת הבית ולנעול אותה. ר נשאלה האם במצב דברים כאמור יכול הנאשם היה לסגור את הדלת, ועל כך השיבה כי היא אינה זוכרת (עמ' 23 לפרוט', ש' 1). נתון זה שמסרה מעורר קושי. מחד, עמדה ר על גרסתה לפיה המתלוננת עמדה בפתח המשקוף, מבלי שנכנסה כלל אל תוך ביתם של הנאשם ושל א. מאידך מסרה כי היא אינה זוכרת האם הנקודה בה עמדה המתלוננת איפשרה לנאשם לסגור את דלת הבית. השוני בתשובותיה לעניין זה מחזק את הסברה לפיה עדותה של ר נועדה אך לחזק את גרסתה של המתלוננת.

זאת ועוד; ר אף לא זכרה את הנתון לפיו עם פתיחת דלת הבית קרא הנאשם "אמא" והלך מספר צעדים אחורה. כזכור,

נתון זה נמסר מפיה של המתלוננת עצמה "אל תחזור על זה, אני לא פרצתי לו לבית בשום אופן. הוא (הנאשם- ש.ל.ב.) הלך אחורנית..." (עמ' 13 לפרוט', ש' 25). הפער האמור אף הוא מקשה להסתמך על עדותה של ר, אשר מחד השיבה בביטחון רב על פרטים בדבר השתלשלות האירוע כפי שחזתה אותם בעיניה שלה, אולם מאידך לא זכרה פרטים מהותיים שהובאו מפיה של המתלוננת, באופן המעורר חשד מסוים בדבר אמיתותם.

נוכח האמור לעיל, מצאתי כי קשה להישען על עדותה של ר על מנת לקבוע ממצאים, ואף ישנו קושי ממשי לראות בעדותה כעדות מחזקת את גרסתה של המתלוננת, והדבר מקבל משנה תוקף לאור העובדה כי ר הבחינה באירוע כשהיא עומדת מרחק מסוים מאחורי המתלוננת.

בנוסף, הרי שנדמה כי הן המתלוננת והן ר ניסו להדגיש בעדויותיהן את מידותיו הרעות של הנאשם, ובפרט את העובדה כי הוא פועל להרחקתה של א מיתר בני משפחתה, ושולט בכל צעד ושעל בחייה. העובדה כי המתלוננת השיגה את הנאשם ואת א בכל אחד מן הבתים אליהם עברו, ובשים לב לתחושותיה כלפי הנאשם כמי שאחראי להרחקת בתה ממנה, הרי שיש בסיס ממשי לחשד לפיו העדות שנשמעה בפניי נועדה לטפול עליו מעשים שלא ביצע, תוך הקטנת חלקה שלה באירוע.

ג. עדויות של י

י הוא בנה של המתלוננת, אחיה של א. כזכור, ביום האירוע הוא הסיע את המתלוננת ור, אשתו, לבית הנאשם בבית שמש, אולם בניגוד למתלוננת ולר נותר ברכבו והמתין לשובן. עוד עולה מעדותו כי בעבר הכה את הנאשם, ומשכך המתלוננת הורתה לו להישאר ברכבו ולא להצטרף אליה לבית בתה והנאשם (עמ' 29 לפרוט', ש' 12-15).

י לא נכח באירוע נשוא כתב האישום, ומשכך ערכה הראיית של עדותו נמוך, ודומה כי אין בה כדי לשפוך אור בדבר המחלוקת בין הצדדים- ההיפך הוא הנכון. במידה מסוימת השוואת עדותו של י לעדויותיהן של המתלוננת ושל ר מעלה מספר בקיעים. כך למשל, י העיד כי קיבל טלפון מר, אשתו, ומיד ניגש אל השתיים והבחין באמו על הרצפה זועקת מכאבים: "קיבלתי טלפון מר" (עמ' 30 לפרוט', ש' 28). דא עקא, שר העידה כי קראה לי באמצעות קריאות לעברו "אני פחדתי וצעקתי לעברו" (עמ' 24 לפרוט', ש' 19). כאשר עומת י עם הפער בין גרסתו לבין גרסת רעייתו ר השיב "הם לא משקרים. אני כמעט בטוח כמיטב זכרוני שהם כן התקשרו אליי כי צעקות לא הייתי שומע סיכוי קלוש שהם כן קראו לי אבל לא הייתי שומע אותם כי הייתי מחוץ לבניין" (עמ' 30 לפרוט', ש' 31-32).

אין לחדד כי באירועים הנסמכים על עדויות המעורבים אך טבעי כי ימצאו סתירות מסוימות בין העדויות. כלל ידוע הוא כי אין בכל סתירה העולה מעדויות כדי לפגוע בשורש העדות, והדבר צריך להיבחן בהשוואה עם כלל הראיות. בנסיבות העניין דנא, עולה מעדותו של י עצמו כי הסיכוי שישמע את קריאותיה של רעייתו ר הוא נמוך, ומשכך הוא סבור כי קיבל שיחת טלפון. שיחת טלפון זו כלל לא הוזכרה על ידי המתלוננת או על ידי ר, באופן המטיל ספק נוסף בדבר כנות הדברים שפורטו בעדויותיהן.

בהודעת הנאשם במשטרה (ת/4) מיום 17.07.16 תיאר הנאשם בהרחבה את הרקע לסכסוך בינו לבין משפחתה של א. באשר לאירוע נשוא כתב האישום, מסר כי התכוון לצאת מן הבית, פתח את דלת ביתו בעודו מדבר עם א רעייתו, כשלפתע נכנסה המתלוננת. הנאשם מסר כי "אני זיהיתי אותו (צ"ל-אותה) ואמרתי לה פעמים בתקיפות 'צאי מהבית מיד' היא נכנסה לבית ואמרה, עד שמשטרה באה אני לא זזה. תפסתי אותה ביד שלה עם היד שלי, הוצאתי אותה מהבית בכוח, היא נתנה לי מכות בפנים שלוש פעמים" (ת/4, ש' 25-27). הנאשם נשאל בדבר הפעולה הפיזית שביצע והשיב כי הוא תפס את המתלוננת והוציא אותה בזמן שהיא מתנגדת ומכה אותו (ת/4, ש' 37), ובהמשך, כאשר עומת עם גרסת המתלוננת לפיה הפיל אותה במכוון מסר "אני תפסתי אותה ולא הוצאתי אותה, האם קיימת האפשרות שבאופן תאורטי היית יכולה ליפול ממצב כזה? אינני יודע, אבל ייתכן כי הרגליים שלה הסתבכו. אני רואה אותה מביימת את הנפילה ואומרת לכלתה "תצלמי". אני ראיתי אותה מביימת נפילה" (ת/4, ש' 41-43).

בעדותו בבית המשפט פרס הנאשם בהרחבה את היסטוריית היחסים שלו ושל רעייתו, את המשברים שפקדו אותם במערכת היחסים שלהם, וכן את המסקנה אליה הגיעו, לאחר אי אילו ריבים, לפיה הקשר ביניהם הוא קשר מיטיב והריחוק ביניהם נוצר בגלל משפחתה של א (עמ' 37 לפרוט', ש' 28-31).

באשר לאירוע נשוא כתב האישום, עדותו של הנאשם תאמה במידה רבה את הודעתו במשטרה (ת/4), ובמובן זה נראה כי גרסתו נשמרה זהה מלכתחילה, מבלי שהתרשמתי כי קיימים בקיעים המובילים למסקנה כי דבריו הם דברי שקר. גרסתו הותירה בי רושם מהימן ברובה. הוא תיאר את שאירע באופן סדור וקוהרנטי, ולמעלה מכך- גרסתו עולה בקנה אחד עם הטלטלות שחוו הוא ורעייתו א בשנים האחרונות, ובפרט ניסיונות משפחתה לאתר את מקום מגוריהם.

הנאשם, כאמור, תיאר בעדותו כי לא דחף את המתלוננת אלא אך הוציאה משטח ביתו, לאחר שהוא וא הורו לה לצאת מהבית מספר פעמים ללא הצלחה. בתוך כך, שב וחזר על כך שהמתלוננת נכנסה לביתו "הדבר היחידי שעשיתי ובזה האירוע הסתיים, זה אחזתי אותה והובלתי אותה לעבר הדלת החוצה כדי שאוכל לסגור את הדלת" (עמ' 39 לפרוט', ש' 32-33), בעוד שתוך כדי הובלתה החוצה היא מכה אותו. כאשר נשאל בחקירתו הראשית מדוע שהמתלוננת תביים נפילה השיב כי מדובר בחלק מניסיונותיה להרוס להם את החיים, והוא אף סבור כי היא עשתה כן לחתנה הקודם שהיה נשוי לבתה הבכורה שנפטרה. הנאשם תיאר כי בתקופה שבה היה בקשר עם המתלוננת, זו האחרונה סיפרה לו על תכניותיה עבור אותו חתן שהיה נשוי לבתה ז"ל "מהרגע שהנרטיב של המתלוננת עם האלמן הפך סיפור גלוי, הם כבר לא הסתירו את זה ממני, היו לי מספר שיחות גם איתה וגם עם בעלה על כל הנושא הזה והם דיברו בצורה גלויה, על האזנות סתר, הקלטות של שיחו (צ"ל- שיחות), על מרגלים שמרגלים בשבילה ועל התוכניות שלה מה לעשות איתו" (עמ' 40 לפרוט', ש' 31-33). הנאשם תיאר כי בשלב מסוים, החלה משפחתה של א, ביניהם גם המתלוננת, לחשוד בו שהוא הרוצח הבא של המשפחה (לדעת הנאשם, המתלוננת סבורה כי דום הלב שפקד את בתה הבכורה ז"ל נבע כתוצאה מהתנהגותו של בעלה דאז).

יתר על כן, גם בחקירתו הנגדית לא נתגלו בקיעים של ממש בגרסתו. דומה כי לאורך חקירתו הנגדית שמר הנאשם על גרסה עקבית וברורה, אשר איננה שונה כלל ועיקר מגרסתו הראשונית כפי שבאה לידי ביטוי בהודעתו במשטרה.

בחקירתו הנגדית עומת הנאשם עם כך שבתשובתו לאישום מסר כי ברגע שהבחין במתלוננת חש בסכנה, ולכן שהדבר מעלה תמיהות שכן מדובר במתלוננת בת 66. מצאתי כי תשובתו של הנאשם לעניין זה מניחה את הדעת ועולה בקנה אחד עם ההיגיון, ולפיה חששו לא היה נעוץ מתקיפה פיזית של המתלוננת אותו, כי אם חשש כללי מכך שהגעתה לבית מגוריהם בבית שמש מרמזת על כך שבני המשפחה מצאו אותם, פעם נוספת, ועל כך ששוב הם חשופים לניסיונות בני המשפחה להפריד ביניהם ולחרחר ריב ומדון (ראו למשל בעמ' 45 לפרוט', ש' 32-33).

ניסיון נוסף לקעקע את גרסת הנאשם נשען על הטרימינולוגיה בה עשה הנאשם שימוש בתיאור האירוע, ובפרט הוצאת המתלוננת מחוץ לביתו. כאמור, במסגרת הודעתו במשטרה (ת/4) מסר כי "הוצאתי אותה מהבית בכוח" (ש' 26-27). במסגרת דוח פעולה (ת/1) ציין רס"מ "את אשר מסר לו הנאשם, וכתב כי "החשוד תפס אותה ודחף את חמתה (צ"ל-חמתו) מחוץ לדלת וסגר ונעל את הדלת". במסגרת ת/6- מכתב שכתב הנאשם למאשימה בטרם הוגש נגדו כתב אישום, ציין הנאשם כי "משסרבה אחזתי בה ולאט לאט התקדמתי לכיוון היציאה מהבית תוך כדי שהיא מכה אותי". ב"כ המאשימה עימתה את הנאשם עם תשובתו לאישום, לפיה הפעולה תוארה על ידו כהדיפה "לא הייתה ברירה אלא לנסות להדוף אותה" (עמ' 5 לפרוט' מיום 06.10.19, בש' 9-10). אינני שותפה לדעת המאשימה לפיה יש באמור משום סתירה משמעותית, והדבר מקבל משנה תוקף לאור העובדה כי בתשובת הנאשם לאישום, עוד בטרם ציין ב"כ הנאשם כי לא היתה ברירה אלא להדוף את המתלוננת צוין "והוא בכוח סביר מתוך לחץ ובאופן סביר ניסה להוציא אותה החוצה" (שם, ש' 3-4). יתר על כן, קל להיווכח שבשלל גרסאותיו תיאר הנאשם את אשר אירע באותו האופן, ולא מצאתי כי ישנו שינוי משמעותי, בוודאי שלא כזה המוביל לכרסום כלשהו במהימנות הגרסה. אינני סבורה כי עצם השימוש של רס"מ יצחקי בפועל דחף בדוח הפעולה ת/1 יכול להיזקק לחובת הנאשם, שכן מדובר בעדות מפי השמועה, מבלי שרס"מ יצחקי נשאל בעדותו הראשית דבר הנוגע לאופן בו הנאשם עצמו תיאר את האירוע.

ה. גרסת א- חיזוק לגרסת הנאשם

א היא רעייתו של הנאשם ובתה של המתלוננת, ויש בעדותה כדי לחזק את גרסת הנאשם במידה רבה, וכן להטיל ספק של ממש בדבר אמיתות גרסת עדי התביעה. אציין כבר עתה כי מעמד העדות לא היה פשוט עבורה, והדבר מובן בנסיבות העניין.

זכור, בעדותה הראשית תיארה אף היא את מערכת היחסים המורכבת והקשה בינה לבין בני משפחתה. באשר לאירוע דן, תיארה כי כאשר הבחינה במתלוננת בביתה לא חשה שמחה מכך "ממש לא. לא ידעתי מה הולך להיות" (עמ' 54 לפרוט', ש' 5); "פחד, לחץ מה הולך להיות, מי יכנס ומה יעשה. כלומר איזה אחים באו לעזור לה ולהשתלט על הבית, ושהם יעשו מה שהם רוצים, להפוך, לשבור, לעשות מה שהם רוצים" (שם, ש' 7-8). לדבריה, המתלוננת נכנסה אל פנים הבית "בוא נגיד 2 מטר, אולי יותר. שני מטר בטוח" (עמ' 54, ש' 17). עוד היא תיארה כי הנאשם כלל לא הכה את המתלוננת, אלא אך הוציאה מחוץ לבית בעוד המתלוננת העיפה ידיים. עוד הדגישה כי לא ראתה תקיפה.

התרשמתי כי א דיברה אמת ותיארה את הדברים כהווייתם. במהלך עדותה התרשמתי כי אין המדובר באישה החיה תחת אימת בעלה הנאשם, ותיאוריה עלו בקנה אחד עם תיאורי הנאשם, ובפרט בכל הקשור לניסיונותיהם להתחמק מבני משפחתה במרוצת השנים. יתר על כן, לא התרשמתי כי גרסתה בבית המשפט הייתה שונה מיתר גרסאותיה. כך למשל,

8/ת הוא מכתב שכתבה א למאשימה בטרם הוגש כתב האישום בעניינו, במטרה לנסות ולשכנעה בחפותו. גרסתה במכתב זה זהה לגרסתה כיום, ולפיה הבחינה בנאשם תופס את המתלוננת כדי להוציאה מן הבית, מבלי שראתה כל תקיפה או דחיפה מצדו.

הכרעה

בהינתן כלל העדויות שנשמעו בפניי, ניתן לקבוע כדלקמן: המתלוננת, ר וי נסעו ביום האירוע לבית הנאשם וא בבית שמש. עם הגעתם, נשאר י ברכב, בעוד המתלוננת ור ניגשו לבית. עוד בטרם הקישה המתלוננת על דלת הבית, פתח הנאשם את דלת הדירה בכוונה לצאת מן הבית. בשלב זה, הבחינה א במתלוננת וקראה "אמא". הנאשם הבחין אף הוא במתלוננת, והחל קורא לה לעזוב את הבית. המתלוננת לא שמעה לו, ומסרה כי הבית הוא גם ביתה של א, שאז האחרונה אף היא הורתה לה לעזוב את הבית. משלא נשמעה המתלוננת לבקשת הנאשם וא, תפס אותה הנאשם בידיה והובילה אל מחוץ לבית.

במחלוקת בין הצדדים בשאלה האם נכנסה המתלוננת אל תוך הבית, או שמא נותרה בכניסה באזור המשקוף, אני סבורה כי הדין עם ההגנה. אני מקבלת את גרסת הנאשם וא, לפיה הסיבה שהורו לה לעזוב את הבית הייתה כי המתלוננת נכנסה אל פנים הבית, וכי אם לא הייתה נכנסת, היו סוגרים את הדלת ונועלים אותה. גרסה זו הגיונית במהותה, ועולה בקנה אחד עם אירועי עבר בגדרם סרבו הנאשם וא לפתוח את דלת ביתם, כאשר הגיעו בני המשפחה לביתם ללא הזמנה או הודעה מוקדמת.

יתר על כן, ישנו קושי של ממש לקבל את גרסת עדי התביעה נוכח אירועי עבר. דומה כי לא יכול להיות חולק בדבר מורכבות מערכת היחסים בין המתלוננת לבין הנאשם וא. במרוצת השנים, עזבו האחרונים מספר בתים במטרה להתחמק מבני המשפחה, כאשר פעם אחר פעם איתרו אותם האחרונים וניסו לחרור ביניהם ריב. אני מקבלת את גרסת הנאשם וא לעניין זה ונדמה לי כי התנהלות זו של בני הזוג מלמדת על ניסיון אמיתי לנתק כל קשר עם משפחתה של א, אשר שמה לה למטרה לפגוע במערכת היחסים בין השניים. כאמור, גרסתה של המתלוננת הותירה בי רושם שלילי ביותר, ודומה כי הציגה בבית המשפט גרסה מיתממת ומסולפת בדבר השתלשלות האירוע. לא ניתן להסתמך על גרסה זו של המתלוננת בקביעת ממצאי עובדה, וספק רב עולה ממנה באשר לאמיתותה.

אני סבורה כי כלל הנסיבות שפורטו לעיל, כמו גם התרשמותי מן העדויות שנשמעו בפניי, מובילות למסקנה לפיה לא ניתן לראות בנאשם כמי שפעל מתוך מחשבה פלילית. כמצוין בפתח הדברים, אין מחלוקת בדבר הפגיעה שנגרמה למתלוננת, אשר בגינה אושפזה למספר ימים בהם אף נותחה בירכה. המאשימה, כאמור, טוענת כי מדובר בדחיפה מודעת של הנאשם את המתלוננת. ההגנה מצדה טוענת כי המדובר בנפילה מבויתת של המתלוננת, אשר גם אם לא צפתה את התרחשות התוצאה, הרי שהיא באחריותה שלה, וכי מכל מקום, כל שעשה הנאשם הוא להוציא את המתלוננת בכוח מביתו.

אין לזלזל בפגיעה שנגרמה למתלוננת, ודומה כי מדובר בפגיעה של ממש. עם זאת, קיים ספק של ממש בדבר אמיתות

גרסתה, ובפרט בשאלה האם נכנסה אל תוך הבית, אם לאו. אני מוצאת לאמץ את גרסת ההגנה לפיה המתלוננת נכנסה אל פנים הבית, בעוד הנאשם, לאחר שקרא לה לעזוב את הבית ללא הצלחה, תפס אותה והוציאה מן הבית. מן הראיות שהובאו בפניי לא ניתן לקבוע כממצא כי המתלוננת הפילה את עצמה במטרה להעליל על הנאשם, אולם לצד זאת לא ניתן לראות בנאשם כמי שדחף במתלוננת ללא צורך וכבעל מחשבה פלילית לקרות התוצאה. אוסיף על כך כי חיזוק מסוים לטענה שהמתלוננת ביימה את נפילתה ניתן למצוא בתמונות, שהוצגו במהלך המשפט (אולם לא הוגשו כראיה) ושצולמו על ידי ר, בהן נראית המתלוננת על הרצפה. אין זו תגובה טבעית לראות אדם נופל ולצלם אותו בכאבו, זולת אם אותו אדם מבקש ממי שנוכח לצלם אותו. הדבר תואם את גרסת הנאשם.

בשים לב לתוצאה אליה הגעתי הרי שהתייטר הצורך לבחון את יתר טענותיו של הנאשם בדבר קיומו של סייג לאחריות פלילית שעניינו הגנת בית מגורים.

סוף דבר; אני מורה על זיכוי של הנאשם מן המיוחס לו בכתב האישום, וזאת מחמת הספק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ח' אדר תש"פ, 04 מרץ 2020, במעמד הצדדים.